

SOMOS BÉLA (1938) Budapest

SOMOS BÉLA

Szégyelltük meztelenségünk

Ha áruvédjegy lesz az arcod
 a testemet kölcsönadhatom
 sorsot vethetsz rá, jelzálog lesz
 mindig tudhatod, hol lakom

ahol a part szakad, a löszfalaknál
 szeretem nézni a Dunát
 föl szabadít és körbezár majd
 akár egy rímpár, amit talált

valaki, és elveszítette
 mielőtt övé lett igazán
 ott tanult talán a kert végében
 egy gyermekarcú ifjú pár

ő volt, te voltál, én lehettem
 volna örökös kedvesed
 de eljátszottuk szavainkat
 mielőtt ránk esteledett

szégyelltük meztelenségünk
 nem tudtuk, milyen gyönyörű
 két test, külön-külön, és együtt
 milyen selymes a kerti fű

szétfutottunk, két első ember
 kikre az angyal rákiált
 épp akkor kezdett nyiladozni
 az ágyásban a másvilág

szeretnél újra megszületni?
 lehet, hogy épp így kezdenéd,
 de hol volna a régi kert és
 hová homályosult az ég?

ha áruvédjegy lesz az arcod
 a testemet kölcsönadhatom
 nem tudom, mire használható még
 de általad megtudhatom

Csak a szíved verjen!

Magadnak tartogasd meztelenséged,
 amikor besötétedik,
 ruhátlan járhatsz föl-le a lakásban,
 a kutyákat az udvarra engedik,
 nincsen utca, nincsen udvar többé,
 az udvarlás órája véget ért,
 nem építgethatsz orgonavirágból
 babilon-tornyot a lányos ház elé,
 az emlékek elhalványodnak,
 a dimbes-dombos női test csoda,
 gyalogolj vissza a gyerekkorodba,
 jöjjön el a naivság kora,
 az emberek ma nyelveket tanulnak,
 világgá megy, akinek lába van,
 lejárja lábát, aztán visszafordul,
 se itt, se ott, nincsen otthona,
 a lányos házak mára férjhez mentek,
 el is váltak, az élet rendje ez,
 elkergetik az akácfavirágot,
 mindegy, nem mindegy, bármit tépegetsz,
 verjen a szíved, verjen roskadásig,
 ha ólálkodik is a fájdalom
 a ház körül, a huzatos szobában
 néhány emlék még akad valahol,
 kiszínezheted az elalvásig,
 ilyen, olyan, fontos, hogy szép legyen

A keresztvivő

A ministrálások jutnak az eszembe
 nem a lépcsőíma, temetésre menet
 a legtöbbször a keresztet cipeltem,
 mentem elöl, a másik két fiú
 a füstölővel füstölgött, meg a szentelt-
 vizet vitte, nem emlékszem
 pontosan, milyen volt, hozzátartozott
 a szenteltvízhintó eszköz biztosan

Háztól temettünk akkor még, fekete
 anyaggal vonták be a kaput,
 a halott ott volt fölravatalozva
 az udvaron, körülötte a család,
 a szomszédok, a rokonok, ismerősök,
 szóval a gyásznép, könnyezve
 és könnytelenül

itt találkoztam először
 a halállal, ha ez találkozásnak mondható

Mentünk az úttesten,
 én elől, a kereszttel, az utcán levők
 egy pillanatra, ha mentek, megálltak,
 a halottaskocsit lovak húzták, a
 pap mellett a kántor ballagott

Zuhogtak a göröngyök a
 sírba, a sírásók gyorsak, a rend szerint
 egyengették sírformára a földet

Akkor még nem tudtam
 masnit kötni, eloldódott a cipőfűzőm újra,
 egyszer a papnak kellett lekuksolnia
 a temetésre menet, hogy megkösse
 rendesen, s ne kelljen mindig
 miattam megállni

„Az britániám”, 1971

